

Chương 21

Vụ Mang Mang cùng Thẩm Đình ra khỏi biệt thự, đang định chào tạm biệt anh ta để đi cưới ngựa thì ai ngờ Thẩm Đình cũng đi về phía đó, thấy Vụ Mang Mang không chịu đi theo, anh ta ngừng lại, quay đầu nhìn cô, “Theo tôi.”

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình ăn vận thoải mái nhưng vẫn có thể cưới ngựa, dù sao đàn ông mặc quần thì lúc nào cưới ngựa cũng tiện cả.

“Ban nãy thật sự cảm ơn anh, Thẩm tiên sinh.” Vụ Mang Mang đi nhanh lên, đuổi theo.

“Chẳng phải cô gọi Thẩm Đình, Thẩm Đình rất thuận miệng sao?” Thẩm Đình hỏi lại.

Vụ Mang Mang chỉ có thể làm vẻ mặt “hì hì”, cô vừa không muốn tiếp cận Ninh Tranh, vừa không muốn gần gũi Thẩm Đình.

Sự khinh bỉ được che giấu kỹ trong ánh mắt lúc Thẩm Đình nhìn cô, cô chưa bao giờ bỏ qua.

Chuồng ngựa vô cùng sạch sẽ, có đến vài chục con ngựa, Thẩm Đình đưa Vụ Mang Mang đến trước một gian, bên trong là một con ngựa thuần trắng, cao lớn xinh đẹp, giữa trán có một đóa hoa mai màu đen, Thẩm Đình gọi nó là “Elizabeth”.

Thẩm Đình lấy cỏ từ máng đựng thức ăn bên cạnh ra đút cho Elizabeth, vừa đưa tay vuốt ve bờm của nó, vừa nói với Vụ Mang Mang: “Nó là giống ngựa Lipizzaner, tính tình rất ôn hòa, cô và nó làm quen với nhau đi.”

Thẩm Đình đưa cỏ cho Vụ Mang Mang.

Elizabeth quả nhiên rất hiền lành, không lâu sau Vụ Mang Mang và nó đã thân quen, cô từ từ dắt nó ra khỏi chuồng, đến bãi cỏ rộng.

Vụ Mang Mang hỏi Thẩm Đình, “Anh không cưới thật à?”

Ban nãy Thẩm Đình không chọn ngựa cho mình.

“Tôi nhìn cô cưới đã.” Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang đáp lại một tiếng rồi chỉnh lại mũ, đang định lên ngựa thì thấy Thẩm Đình giơ tay ra, cô ngỡ người, cũng khá galant đấy chứ.

Vụ Mang Mang đặt tay vào lòng bàn tay Thảm Đình, mượn sức anh ta để đạp lên bàn đạp, chân kia vòng qua lưng ngựa.

Tiểu là lâu quá không cưỡi ngựa, không nắm giữ lực tốt, vốn định học cách lên xuống ngựa đẹp như Thảm Viện Tử, kết quả là dùng sức quá mạnh, vòng chân qua liền đụng mạnh vào yên ngựa.

Vụ Mang Mang đau quá hít hà, lại không thể hét rú mất hình tượng được nên đành tự cười giễu: cũng may tôi không có trứng, nếu không đúng là đau trong quá.”

Thảm Đình khẽ cười thành tiếng, đi phía trước dắt Elizabeth đi một đoạn nhỏ, thấy Vụ Mang Mang đã điều chỉnh xong tư thế ngồi thì khẽ vỗ mông ngựa, “Tự cô cưỡi xem sao.”

Vụ Mang Mang “vâng” một tiếng rồi điều khiển Elizabeth phi nước kiệu.

Rất nhanh, cảm giác cưỡi mây vượt gió khi cưỡi ngựa ngày nào đã quay lại, Vụ Mang Mang khoan khoái chạy vài vòng rồi trở về cạnh Thảm Đình, huýt sáo với anh ta một tiếng, cười chỉ ra phía xa: “Tôi qua bên hồ kia ngắm cảnh.”

Lời còn bên tai Thảm Đình mà bóng dáng Vụ Mang Mang đã theo Elizabeth vượt ra ngoài hơn mười thước rồi.

Rất nhanh, bóng một người một ngựa trở thành một chấm đen ở ven trời.

Thảm Đình mới sực nhận thấy, hóa ra anh ta cũng bị Vụ Mang Mang bỏ rơi.

Vụ Mang Mang cưỡi ngựa phi thẳng đến cái hồ mà trên máy bay cô đã nhìn thấy, ven hồ có một gốc cây đơn lẻ, trông rất cô độc mà ung dung.

Lúc này ráng chiều chiếu rọi, màu đỏ cam và vàng kim đan xen nhau, còn có màu vàng hoa hồng, Vụ Mang Mang lấy điện thoại và dụng cụ chụp tự sướng đã chuẩn bị sẵn ở trong túi bên hông yên ngựa ra, lấy góc cây làm tâm, chụp vui vẻ không biết chán là gì.

Cuối cùng cô dựa vào gốc cây, ngồi xuống bãi cỏ, co một chân lên chụp một tấm hình lấy mặt hồ làm nền.

Dùng phần mềm chỉnh sửa ảnh một chút, chỉnh lại màu sắc cả phong nền phía sau nên tấm hình bỗng nhuộm sắc thê lương, vàng vọt.

Còn cô chụp ngược sáng nên ngũ quan chìm khuất trong một khoảng xám xịt, vừa bí ẩn vừa thanh tú.

Vụ Mang Mang thích thú nhìn tấm hình của mình, kết cấu và màu sắc đều rất duy mỹ, hận không thể “like” hàng ngàn lần.

Sau đó, Vụ Mang Mang ngồi dựa gốc cây một cách chẳng có hình tượng gì, bắt đầu vò đầu bứt tóc nghĩ xem nên viết gì.

Khoe khoe thực ra là một chuyện đánh đố IQ, nếu bạn chỉ biết chụp tôi, chụp đồ ăn ngon, thế thì chẳng hay ho gì, hơn nữa rất dễ bị những chiếc túi xách đắt tiền hơn thay thế.

Vụ Mang Mang đi theo con đường khoe giàu trường phái nghệ thuật u sầu, vừa hấp dẫn được đám đông nữ thanh niên văn nghệ mà cũng thu hút được những cô gái chàng trai thường xuyên u sầu.

“Một mình lặng lẽ ngồi dưới tán cây, nhớ lại Thích Ca Mâu Ni năm nào, Thánh Tăng đã ngộ đạo dưới gốc cây bồ đề này. Mà tôi hôm nay, có thể ngộ ra nhân sinh của mình không?”

Ơe, kinh quá!

Vụ Mang Mang đọc lại mà làm động tác nôn ọe.

Nhưng kinh thì kinh vẫn chứng tỏ chúng ta rất có khí chất, ngay cả khí chất tôn giáo cũng có một chút.

Có điều chuyện tiếp theo thì không được tốt đẹp cho lắm. Trên thảo nguyên tín hiệu mạng không tốt, Vụ Mang Mang giờ điện thoại lên đi vòng quanh hôm bắt sóng. Không thành công, Vụ Mang Mang đành trèo lên lưng ngựa, một tay nắm dây cương, một tay giờ cao điện thoại tiếp tục bắt sóng.

Khó khăn lắm điện thoại mới hiện lên hai vạch tín hiệu, Vụ Mang Mang còn hưng phấn hơn cả kiếm được tám triệu tệ, vội vàng đăng hình ảnh và nội dung cô đã soạn sẵn, cuống quýt nhìn đóa hoa cúc trên trang mạng cứ xoay vòng vòng mà không dám tải lại trang, đúng là ức chế muốn chết.

Cũng may cuối cùng đã đăng được, rất nhanh có bình luận.

“Ghê quá! Ghê đến nỗi răng tứ roi rồi này. Phật Tổ là Phật Tổ mà? Còn Thánh Tăng cái gì.”

Phía sau là một dãy icon nôn ọe.

Bình luận là của Long Tú Quyên.

Vụ Mang Mang bĩu môi, thâm nghĩ cậu mà biết cái khi gì, có xem Tây Du Ký không? Tứ đang nói bằng giọng điệu của quốc vương Nữ Nhi quốc đó.

Gần đây phim truyền hình và sách về hòa thượng quá nhiều dẫn đến chuyện Vụ Mang Mang cũng có chút mong đợi đối với quả đầu trọc đó, đặc biệt là kiểu hòa thượng ở nước ngoài có thể cưới vợ và còn có cả trục thăng riêng nữa.

Vụ Mang Mang bĩu môi xong lại bắt đầu gõ chữ thật nhanh đáp trả Long Tú Quyên, “Cậu mang thai à? Sao nôn ọe ghê thế?”

Tiếc rằng tín hiệu di động đúng là rất di động, lúc này vạch tín hiệu trong điện thoại của cô lại về không, sau đó cô lại giơ cao lên, đi vòng vòng gần nữa, khi có được hai vạch thì gửi bình luận đi.

Lúc này Tường Bảo Lương đang đứng trên sân thượng biệt thự, dùng kính viễn vọng chuẩn bị ngắm sao đã chuyển hết hứng thú sang Vụ Mang Mang.

“Cô bé này buồn cười thật, rốt cuộc cô ta đang làm gì thế? Cứ đi vòng vòng quanh khu đất đó, còn không ngừng giơ cao tay nữa.” Tường Bảo Lương cười ha ha, nói với Lộ Tuyền, cậu cũng đến mà xem, hài quá đi mất.”

Lộ Tuyền tỏ ra không có hứng.

Tường Bảo Lương cũng không nói nữa, anh ta biết sức hấp dẫn của phụ nữ đối với Lộ Tuyền còn không bằng một con kiến.

“Cô bé này không chỉ tâm lý có bệnh mà đầu óc cũng có bệnh nhỉ?” Tường Bảo Lương nói tiếp, cười nghiêng ngả, “Chuyến này không phí công đến.”

Lúc này Lộ Tuyền cũng đứng trước kính viễn vọng, nhìn một lúc rồi nói: “Cô ấy đang tìm tín hiệu điện thoại.”

“Tín hiệu điện thoại?” Tường Bảo Lương tỏ ra không thể hiểu nổi.

Vì tín hiệu điện thoại, đến mức như thế?

Nhưng hình như cũng chỉ có lý do đó mới hợp lý.

Sau khi Vụ Mang Mang nhận được mệnh lệnh hồi thúc về ăn tối của Lộ Thanh Thanh thì “cưỡi mây đạp gió” quay về biệt thự lên lầu tắm nhanh một cái rồi mặc váy, xuống lầu.

Bữa tối đặt trong hoa viên. Trên trời dày đặc ánh sao, hình cán thìa của bảy ngôi sao Bắc Đẩu vô cùng rõ ràng. Dưới đất là đủ mọi loại họa màu sắc rực rỡ được vận chuyển bằng hàng không, đang tỏa hương diu diu.

Không xa bàn ăn còn có tay chơi violin đang diễn tấu.

Nói theo kiểu của Vụ Mang Mang thì bữa tối này lãng mạn y như tiệc cưới vậy, rõ ràng là để chăm sóc chư vị nữ sĩ của chúng ta.

Thức ăn ngon ăn mãi rồi thì tất cả đều có vị giống nhau. Nên chủ đề bữa tiệc tối nay rõ ràng là để trò chuyện phiếm.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh cung kính ngồi cuối cùng, cô gái ngồi cạnh không có ý trò chuyện với cô, suốt bữa ăn cơ thể đều nghiêng về bên trái góc ba mươi độ để tỏ rõ thái độ.

Vụ Mang Mang cũng muốn yên tĩnh, ghét nhất là cả bữa ăn phải gồng mình lên nói chuyện với người lạ, cười đến nổi mặt cứng đờ.

Mạng internet ở đây rất tốt, rất thích hợp để lên Weibo và tám chuyện cùng bạn bè.

Thi thoảng ngược lên để đỡ mỏi cổ, ánh mắt Vụ Mang Mang liền chạm phải ánh mắt Thẩm Viện Tử, đại tiểu thư thờ ơ nhìn đi nơi khác, Vụ Mang Mang đành nhìn Ninh Tranh cũng đang nhìn cô cạnh Thẩm Viện Tử.

Sau đó quả quyết phớt lờ ánh mắt phức tạp của đối phương, tiếp tục vui đùa vào chơi Weibo.

“Không biết vì sao bỗng dưng muốn khiêu vũ quá”, Đỗ Nghi Quân buông khăn ăn xuống, cười và thở dài.

“Không biết tôi có vinh hạnh được mời Đỗ tiểu thư nhảy một bài không?” Lộ Tuyền đứng lên.

Lộ Tuyền là chủ nhà, đương nhiên phải có nhiệm vụ làm khách vui vẻ hết mức.

Tuy anh xa cách và lạnh nhạt như thế chẳng có gì vào trong tim anh được, nhưng lại không có vẻ lạnh lùng cao ngạo như Thẩm Đình.

Đỗ Nghi Quân tất nhiên rất vui vẻ đồng ý.

Vụ Mang Mang ghé sát tai Lộ Thanh Thanh: “Chú nhỏ của chúng ta sao lại gọi chị ấy là Đỗ tiểu thư.”

Về mặt thông tin thì Lộ Thanh Thanh biết nhiều hơn Vụ Mang Mang nhiều, buổi chiều sau khi cô nàng bắt chuyện với Đỗ Nghi Quân liền lên mạng, nhờ bạn bè làm rõ.

“Nghe nói chị ấy và Lưu tiên sinh đang đòi ly hôn.” Lộ Thanh Thanh đáp.

Vụ Mang Mang gật gù, xem ra Lộ Tuyền là ngọn núi mà Đỗ Nghi Quân mới tìm thấy, hoặc là Lộ Tuyền đang chèo kéo Đỗ Nghi Quân?

Dù sao cũng đồng thuận, đôi bên cùng có lợi.

Vụ Mang Mang có thể nghĩ nhiều như vậy đã rất khó rồi, cô vốn không có kiên nhẫn dò đoán những việc đó nên lập tức ngăn đầu óc mình tiếp tục nghĩ ngợi lung tung.

Trai đẹp gái xinh nhảy với nhau vô cùng bổ mắt, hiếm có là Lộ Tuyền khi nhảy lại không hề cứng đờ như những người đàn ông khác, họ lúc nào cũng giống như một bộ xương khô đang giơ tay ra vậy.

Tư thế nhảy của Lộ Tuyền tao nhã, thuần thực mà tự nhiên, cánh tay nhẹ nhàng dẫn theo Đỗ Nghi Quân xoay từng vòng đẹp đẽ, trông mà thích mắt, hai người đều được xem là cao thủ khiêu vũ.

Hai người họ đã khuấy động sự nhiệt tình khiêu vũ của mọi người có mặt ở đó.

Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử nhảy xong một bản thì anh ta mời tất cả các cô gái nhảy một bài, duy nhất bỏ qua Vụ Mang Mang để biểu thị sự phẫn nộ vì bị từ chối ban nãy của anh ta.

Lộ Tuyền và Đỗ Nghi Quân nhảy xong một bài thì không nhảy nữa.

Thẩm Đình thì càng không nhảy, trong lòng Vụ Mang Mang, cảm giác Thẩm Đình mang lại cho người khác chính là kiểu đàn ông cứng đờ khi khiêu vũ sẽ lóng ngóng tay chân, cũng cứng ngắc y hệt gương mặt anh ta vậy.

Tường Bảo Lương thì nhảy hai bài, tư thế cũng khá đẹp, chỉ là bụng anh ta hơi to một tí.

“Nhảy với chị một bài được không?” Giọng Lộ Lâm bỗng vang lên bên tai Vụ Mang Mang, cắt ngang công tác “đánh giá quần chúng” của cô.

“Em không biết nhảy kiểu này lắm”, Vụ Mang Mang khiêm tốn.

Kiểu nhảy lung tung loạn xạ trong bar thích hợp với cô hơn, thực ra thoát y vũ cô cũng có thể nhảy một đoạn.

“Vậy thì nhảy bài nào em sở trường”, Lộ Lâm cười nói, tỏ ra không chấp nhận bị từ chối.

Thời buổi này phụ nữ còn bá đạo hơn cả tổng giám đốc, Vụ Mang Mang cũng bá phước.

“Đừng khiêm tốn nữa, chắc chắn em đã học qua vũ đạo rồi.” Lộ Lâm cười, bổ sung.

Đương nhiên Vụ Mang Mang đã học qua khiêu vũ.

Những đứa trẻ trong kiểu gia đình như cô, cha mẹ đều bận rộn, cuối tuần của cô luôn trải qua ở các lớp học thêm khác nhau.

Thư pháp, hội họa, dương cầm, khiêu vũ, không thiếu thứ gì.

Nhưng Vụ Mang Mang chỉ hứng thú với lớp võ nghệ thiếu niên, đó là nơi có thể đánh những bạn nhỏ có tuổi thơ vô cùng hạnh phúc mà không sợ bị trách mắng.

Còn về khiêu vũ, Vụ Mang Mang thích những vũ điệu quốc tế nhiệt anh và có tính tấn công hơn, vì cô cảm thấy ngôn ngữ cơ thể quốc tế luôn truyền đạt một thông tin: Anh chẳng bằng tôi không? Anh biến thái như tôi không?

Vừa chẳng vừa biến thái, rất dễ nghiệm.

Mọi người đều biến thái, chỉ có điều biến thái lộ hay biến thái ngầm mà thôi.

“Samba cũng được, nhưng không có bạn nhảy cùng.” Vụ Mang Mang giả vờ tỏ ra tiếc nuối.

Nhảy samba trên cỏ? Lộ Lâm ghen!

“Chị có thể nhảy với em!” Lộ Lâm nói rồi đến cạnh nhạc công nói câu gì đó, bản nhạc chuyển sang phong cách samba nóng bỏng.

Lần này đến phiên Vụ Mang Mang đờ ra, thật muốn nhảy samba với em trên cỏ sao?

Giày cao gót đạp lên cỏ sẽ tạo ra lỗ thủng, lúc không nhấc ra được sẽ rất nguy hiểm.